

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 234)

Dec (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	26
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	35

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 54)

28. அஸ்தி சக்தி: க்ரியாத்மா மே போதரூபாநுயாயிநீ

ஸா ப்ராணயதி நாதாதிம் சக்த்யுந்மேஷ பரம்பராம்

பொருள் – என்னுடைய இத்தகைய பல சக்திகளாக (அல்லது சக்திகளுடன்) உள்ள நான், இவற்றுடன் ஸம்பந்தம் உள்ளதும், ஞானவடிவமாக உள்ளதும் ஆகிய செயலாற்றும் சக்தியுடன் கூடியவளாகவும் உள்ளேன். இத்தகைய செயலாற்றும் சக்தி என்பது நாதம், பிந்து, மத்யமா மற்றும் வைகரீ ஆகியவை மூலம் வெளிப்படுகிறது (அதாவது நாதம் முதலானவையாகத் தானே உள்ளதாகக் கூறிய பின்னர், அந்தச் சப்தங்கள் வெளிப்படுவதற்கான சக்தியும் தானே என்று கூறுகிறாள்).

29. சாந்தரூபாத பச்யந்தீ மத்யமா வைகாரீ ததா

சதூரூபா சதூரூபம் வச்மி வாச்யம் ஸ்வநிமிர்த்தம்

பொருள் – நாதம் (சாந்ததம்), பச்யந்தீ (பிந்து), மத்யமா மற்றும் வைகாரீ ஆகிய நான்கும் என்னுடைய நான்கு ரூபங்கள் ஆகும். அடுத்து, இந்த நான்கு ரூபங்கள் மூலம் உணர்த்தப்படுவதும், என்னால் உண்டாக்கப்படுவதும் ஆகிய நான்கு வஸ்துக்களைக் கூறுகிறேன்.

30. வாஸுதேவாதய: ஸுக்ஷ்மா வாச்யா: சாந்தாதய: க்ரமாத்

அஹமேகபதீ ஜ்ஞேயா ப்ரகாசாநந்தரூபிணீ

பொருள் – நாதம் முதலான நான்கும் ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் உள்ளபோது அவற்றைக் குறிப்பதே வாஸுதேவன் முதலான நான்கு ரூபங்கள் ஆகும் (ஓம் என்பதில் உள்ள அ = அநிருத்தன், உ = ப்ரத்யும்நன், ம = ஸங்கர்ஷணன், முழு வடிவம் = வாஸுதேவன் என்று அத்யாயம் 24ல் கூற உள்ளாள்). சப்த வடிவத்தில், நான் முதலில் ஞானவடிவில் ப்ரகாசிக்கிறேன்; இது ஏகபதீ எனப்படும்.

31. வாச்ய வாசக பேதேந புந: ஸா த்விபதீ ஸ்ம்ருதா

ஊஷ்ம அந்த:ஸ்த ஸ்வர ஸ்பர்ச பேதாச்சாஹம் சதுஷ்பதீ

பொருள் – சொல் மற்றும் அந்தச் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்று இரண்டாகப் பிரிந்துள்ளபோது, எனது ரூபமானது த்விபதி எனப்படும். ஊஷ்மந் (ச, ஷ, ஸ, ஹ), அந்தஸ்தம் (ய, ர, ல, வ), ஸ்வரம் (உயிரெழுத்து), ஸ்பர்சம் (வ்யஞ்ஜனம் என்னும் மெய்யெழுத்து) என்று நான்காக உள்ளபோது நான் சதுஷ்பதி எனப்படுகிறேன்.

32. அஷ்டவர்க்க விபேதாச்ச ஸாஹமஷ்டபதீ ஸ்ம்ருதா

அகோஷ ரூபேணாந்யேந யுக்தா நவபதீ ஸ்ம்ருதா

பொருள் – எட்டுவிதமாக எழுத்துக்கள் பிரியும்போது அஷ்டபதி எனப்படுகிறேன். அகோஷம் என்னும் ரூபத்தின் நான் ஒன்பது விதங்களாகி, நவபதி எனப்படுகிறேன்.

விளக்கம் – எட்டு விதங்கள் = ஸ்வரம் (உயிர் எழுத்துக்கள்), ஐந்து பிரிவில் உள்ள வ்யஞ்ஜனங்கள் (கண்டவ்யம் – க வர்க்கம், தாலவ்யம் – ச வர்க்கம், மூர்த்தன்யம் – ட வர்க்கம், தந்த்யம் – த வர்க்கம் மற்றும் ஓஷ்ட்யம் – ப வர்க்கம் என்பதான மெய் எழுத்துக்கள்), ஊஷ்மந், அந்தஸ்தம் – என்பவை ஆகும். அல்லது ஸ்வரம், வ்யஞ்ஜனம், ஊஷ்மந், அந்தஸ்தம், அனுஸ்வாரம், விஸர்கம், ஜிஹ்வாமூலியம் மற்றும் உபத்மாநீயம் என்னும் எட்டு என்றும் கொள்ளலாம்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் உள்ள எழுத்துக்களை கோஷம் மற்றும் அகோஷம் என்று இரண்டாகப் பிரிப்பர் - மிகவும் முயற்சி எடுத்து உச்சரிக்கப்படுவது, அவ்வாறு இல்லாமல் உச்சரிக்கப்படுவது எனலாம். ஆனால் இங்கு ஒன்பது விதங்கள் என்று கூறப்படுவதால், இந்தப் பிரிவை கூறவில்லை எனலாம். மாறாக, வேதங்களை உச்சரிக்கும் முறைகளைக் கூறுவதான பாணினி சிஷ்யையில் ஸம்ஸ்க்ருத எழுத்துக்கள் 63 என்று கூறப்பட்டு, அவை ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன -

- 21 உயிர்
- 25 ஸ்பர்சம் (மெய்)
- 8 (ய, ர, ல, வ, ச, ஷ, ஸ, ஹ)
- 4 யமம் **कुँ खँ गँ घँ**
- அனுஸ்வாரம் - இது “ம்” என்னும் ஒலியைக் கொண்டது; ஆனால் உதடுகளை முழுமையாக மூடாமல் மூக்கினால் உச்சரிக்கவேண்டும் (உதாரணம் - அஹம்)
- விஸர்கம் - இது “:” என்பதால் குறிப்பிடப்படும்; இது உயிரெழுத்தின் பின்னரே வருவதாகும்; இது அரை மாத்திரை அளவு கொண்ட “ஹ” என்னும் ஒலியைத் தருவதாகும் (உதாரணம் - பாலக:)
- ஜிஹ்வாமூலீயம் - விஸர்கம் என்பது “क, ख - क, क²” என்ற எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்து வரும் சில இடங்களில், அது “ஹ” என்பதற்குப் பதிலாக “ஃ” என்னும் ஒலியைக் கொடுக்கும். இத்தகைய விஸர்கமானது ஜிஹ்வாமூலீயம் எனப்படும்
- உபத்மாநீயம் - விஸர்கம் என்பது “प, फ - प, प²” என்ற எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்து வரும் சில இடங்களில், அது “ஹ” என்பதற்குப் பதிலாக ஆங்கிலத்தில் உள்ள “ f ” என்னும் ஒலியைக் கொடுக்கும். இத்தகைய விஸர்கமானது உபத்மாநீயம் எனப்படும்.
- து:ஸ்ப்ருஷ்டம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 234)

1-3-5 ப்ரகரணாத்

பொருள் - இங்குள்ள ப்ரகரணத்தின் காரணமாகவும் பரமாத்மாவே ஆவான்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-22) - அத்ருச்யத்வாதி குணகோ தர்மோக்த: - காணப்படாமை போன்றவற்றைக் குணமாகக் கொண்டவன் என்று ஓதப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; அவனுக்கே உரிய குணங்கள் கூறப்படுவதால் - என்பதில், இங்கு எடுக்கப்பட்டுள்ள முண்டக உபநிஷத் பகுதியின் மூலம் கூறப்படுவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது [அந்த வாக்கியம் முண்டக உபநிஷத் (1-1-5) - அத பராயயா - என்று தொடங்குவதாகும். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (1-2-22) காண்க]. அதனைத் தொடர்ந்து படிக்கப்பட்ட பகுதிகளில், அந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்ட கருத்திற்கு எந்தவிதமான முரண்பாடு (அல்லது தடையும்) வரவில்லை. நாடிகள் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் கொண்டதாலும், பல்விதமான பிறப்புகளை எடுப்பதாலும், மனம் ப்ராணன் போன்றவற்றைத் தாங்குவதாலும் அங்கு கூறப்பட்ட பரமாத்மாவே இங்கும் கூறப்படுகிறான் என்று சந்தேகத்தை நீக்குகிறோம்.

1-3-6 ஸ்தித்யதநாப்யாம் ச

பொருள் - பரமாத்மாவுக்குச் சரீரத்தில் இருப்பு மட்டுமே என்றும், ஜீவாத்மாவுக்கு மட்டுமே கர்மபலனை அனுபவித்தல் என்றும் கூறப்படுவதாலும் (பரமாத்மாவே ஆவான்).

ஸித்தாந்தம் - முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) - த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருசஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச் நந்நந்யோ அபிசாகசீதி - அழகான சிறகுகள் என்னும் ஞானத்தைத் துணையாகக் கொண்டவையும், ஒரே போன்ற குணங்கள் கொண்டவையும், ஒன்றுக்கொன்று நட்புடன் உள்ளவையும் ஆகிய இரண்டு பறவைகள் (பரமாத்மா, ஜீவாத்மா) ஒரே மரத்தில் (சரீரம்) வாழ்கின்றன. இவற்றில் ஒன்று கனியை (கர்மபலன்) உண்கிறது. மற்றொன்று (பரமாத்மா) ப்ரகாசமாக உள்ளது - என்ற வாக்கியத்தின் மூலம், ஜீவாத்மா மட்டுமே கர்மபலன்களை அனுபவிக்கிறான் என்றும், பரமாத்மா கர்மபலன்களை அனுபவிக்காமல் அந்தச் சரீரத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் விளங்குகிறான் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த இருவரில் கர்மபலனை அனுபவிக்காமல் விளங்குபவனும், அனைத்தும் அறிந்தவனும், மோசடித்திற்கான உபாயமாக உள்ளவனும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவே த்யுலோகம், பூமி ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கமுடியும்; ஆகவே பூமி, த்யுலோகம் போன்றவற்றுக்கு இருப்பிடமாகக் (முண்டக உபநிஷத்தில்) கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 234)

த்வயத்தில் உள்ள சொற்களின் மூலம் கிடைக்கும் பொருளின் சுருக்கம்

மூலம் - இப்படி த்வயத்தில் பதங்களில் அடைவே சப்த அர்த்த ஸ்வபாவங்களாலே புருஷகாரயோகம், அதின் நித்யத்வம், உபாய வைசிஷ்டயம், சரண்யகுண பூர்ணத்வம், ஸம்பந்த விசேஷம், திவ்யமங்கள விக்ரஹயோகம், அதில் சேஷபூதன் இழியும் துறை, அதின் உபாயத்வ ப்ரகாரம், வசீகரண விசேஷம், தத்பரிகரங்கள், அதிகாரி விசேஷம், ப்ராப்ய வைசிஷ்டயம், குணவிபூதி விசிஷ்ட ப்ராப்யத்வம், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வம், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை, ஸர்வவிதி கைங்கர்ய லாபம், ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, அதினுடைய ஆத்யந்திகத்வம், பராதீந ப்ரார்த்த கர்த்தருத்வம், ததாவித போக்த்தருத்வம் என்றிவை ப்ரதானமாய், இவற்றுக்கு அபேக்ஷிதங்களுமெல்லாம் ஸித்த ஸாத்ய விபாகவத்தான உபாயமென்றும் உபேயமென்றும் இரண்டு ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யங்களோடே துவக்குண்டு ப்ரகாசிதங்களாயிற்று.

விளக்கம் - த்வயத்தில் உள்ள பல சொற்களின் தன்மைகளாலும், அந்தச் சொற்களில் மறைமுகமாக வெளிப்படும் பொருளாலும் கீழே உள்ள பல அர்த்தங்கள் வெளிப்படுகின்றன - புருஷகாரமாக (சிபாரிசு) உள்ள பெரியபிராட்டியுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள சேர்த்தி, இந்தச் சேர்த்தியின் எப்போதும் உள்ள தன்மை, ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து பெரியபிராட்டியும் உபாயமாக உள்ள தன்மை, அடையப்படும் ஸர்வேச்வரன் அனைத்து குணங்களையும் பூர்ணமாகக் கொண்டுள்ள தன்மை, ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பின் சிறப்பு (எஜமானன் - அடிமை,

சரீரி - சரீரம் போன்றவை), ஸர்வேச்வரன் திவ்யமானதும் மங்களகரமானதும் ஆகிய திருமேனியைக் கொண்டிருத்தல், இப்படியாக உள்ள திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனை அடிமையான ஜீவாத்மா அண்டுதல், இத்தகைய திருமேனி ஜீவாத்மாவுக்கு உபாயமாக உள்ள விதம், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையைப் பெறும் விதம், அதன் அங்கங்கள், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள முயலும் அதிகாரியின் தன்மைகள், ஸ்ரீயுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளது எப்படி, அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரன் குணங்களுடனும் விபூதிகளுடனும் உள்ளது எப்படி, ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் நம்முடைய கைங்கர்யங்களை ஏற்பவர்களாக உள்ளது எப்படி, இத்தகைய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கான ப்ரார்த்தனை, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் அடைதல், நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நம்மை விட்டு விலகுதல், இவ்விதம் விலகிய அனைத்தும் மீண்டும் உண்டாகாமல் இருத்தல் (அல்லது அவை தொடக்கம் மற்றும் முடிவுடன் அழிதல்), ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கும் ஆணைக்கும் ஏற்ப ஜீவாத்மா செயலாற்றியபடி உள்ள நிலை, மோக்ஷம் பெற்ற பின்னரும் ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கும் ஆணைக்கும் ஏற்ப ஜீவாத்மா இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலை - போன்றவை ஆகும். இவை மட்டும் அல்லாமல் த்வயத்தின் மூலம் வெளிப்படும் மேலும் இரண்டு முக்கியமான விஷயங்கள் - ஸித்தமாகவும் (ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி), ஸாத்யமாகவும் (ப்ரபத்தி) உள்ளதான உபாயம் மற்றும் ஸித்தமாகவும் (ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி), ஸாத்யமாகவும் (கைங்கர்யம்) உள்ளதான இலக்கு - என்பவை ஆகும்.

கைக்கொள்ளும் நேரத்தில் த்வயத்தின் அர்த்தங்களை எண்ணும் விதம்

மூலம் - இப்படி சாரீரக சாஸ்த்ரத்திற்போலவே தத்தவவிசேஷமும் உபாயவிசேஷமும் பலவிசேஷமும் இம்மந்த்ரத்திலே ப்ரதிபாதிதமானாலும், இது ச்வேதாஸ்வதர மந்த்ரம் போலே பலாபேக்ஷாபூர்வகமான உபாயாநுஷ்டான ப்ரதானமாகையால், உபாய பலங்களுடைய உத்பத்தி க்ரமத்தோடே சேர்ந்த பாட க்ரமத்தாலே பல ப்ரதிபாதக வாக்யம் பிற்பட்டாலும், அர்த்த க்ரமத்தாலே இது முற்பட அநுஸந்தேயமென்று பூர்வர்கள் அருளிச் செய்வர்கள். புருஷன்

புருஷார்த்தத்தை விமர்சித்துக் கொண்டன்றி, உபாயவிமர்சமும் உபாயாநுஷ்டாநமும் பண்ணானிறே. இப்படித் திருமந்தரத்திலும் உபாய பல ப்ரதிபாதகம்சங்களில் க்ரம ப்ரகாரங்களைக் கண்டு கொள்வது. பலார்த்தியாய் அதிகாரியானாலிறே இவனுக்கு இவ்வுபாயாநுஷ்டாநம் வருவது? “த்வயேந சரணம் வ்ரஜேத்”, “த்வயார்த்த: சரணாகதி:” என்கிற அபியுத்தர் பாசுரங்களாலும் த்வயம் உபாயாநுஷ்டாநத்தைப் ப்ரதானமாக ப்ரகாசிக்கிறது.

பொருள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் உள்ளதைப் போன்றே த்வயத்திலும் பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை, அவனை அடையும் உபாயத்தின் சிறப்பு (ப்ரபத்தியின் சிறப்பு), அந்த உபாயத்தின் மூலம் அடையும் பலனின் சிறப்பு (கைங்கர்யத்தின் சிறப்பு) ஆகியவை அதே வரிசையில் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த த்வய மந்த்ரத்தில், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் உள்ள மந்த்ரம் போன்று (மோக்ஷத்தை விரும்பி உன்னைச் சரணம் அடைகிறேன்), பலனை முதலில் கூறி அதனைத் தொடர்ந்து உபாயத்தைக் கூறவில்லையே என்று சிலர் கேட்கலாம். இதற்கான சமாதானத்தை - உபாயம் மற்றும் பலன் என்னும் வரிசையில் த்வய மந்த்ரம் உள்ளபோதிலும், இதனால் பலனைக் குறித்துக் கூறும் வாக்கியம் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டபோதிலும், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் நேரத்தில் முதலில் பலனையே(கைங்கர்யத்தையே) எண்ணுதல் வேண்டும் - என்று பூர்வார்சார்யர்கள் உரைப்பர். ஒரு உபாயத்தைக் குறித்து அறிந்து கொண்டு, அதனைக் கைக்கொள்ளும் எந்த ஒரு மனிதனும், அந்த உபாயத்தால் விளையக்கூடிய பலன் என்ன என்பதை அல்லவோ முதலில் ஆராய்வான்? அதன் பின்னரே அவன் உபாயத்தில் ஈடுபடுவான். இது போன்றே திருமந்தரத்திலும், உபாயம் மற்றும் பலனைக் கூறுதலில் உள்ள வரிசையைக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் பலனை அடைவதில் விருப்பம் கொள்ளவேண்டும், மேலும் அதற்கான தகுதி அவனிடம் இருக்கவேண்டும், அதன் பின்னர் அல்லவோ அவன் அந்தப் பலனுக்கான உபாயத்தில் ஈடுபடுவான்? த்வயேந சரணம் வ்ரஜேத் - த்வயம் என்னும் மந்த்ரத்தால் சரணம் அடையவேண்டும் - என்றும், த்வயார்த்த: சரணாகதி: - த்வயத்தால் கூறப்படும் சரணாகதி - என்றும் உள்ள சான்றோர்கள் வாக்கின்படி, த்வயம் என்பது உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுதலையே முதன்மையாகக் கூறுகிறது.

த்வயத்தின் மூலம் கிட்டும் திரண்ட பொருள்

மூலம் - இங்கு பூர்வகண்டமும், சதுர்த்யந்த பதங்களும், நமஸ்ஸுமாக மூன்று அவாந்தர வாக்கியங்களானாலும், திரள உபாயப்ரதாநமான ஒரு வாக்கியமாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது. எங்ஙனையென்னில், ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நிரதிசய போக்யனாய்ப் பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணன் திருவடிகளில் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதியான ஸர்வமும் கழிந்து பரிபூர்ண கைங்கர்யம் பெறுகைக்கு அகிஞ்சனான அடியேன் ஸ்வரக்ஷணபராதிகளில் எனக்கு அந்வயமறும்படி ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்தில் திரண்ட பொருள்.

விளக்கம் - த்வயத்தில் உள்ள முதல் வரி, நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்பதில் முடியும் சொற்கள், “நம:” என்று உள்ளவற்றைத் தனித்தனியே கொண்டு, த்வயத்தில் மூன்று இடைப்பட்ட வாக்கியங்கள் உள்ளன என்றாலும் (முதல் வாக்கியம் - ஸ்ரீமந்நாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே - பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன்; இரண்டாவது வாக்கியம் - ஸ்ரீமதே நாராயணான ஸ்யாம் - பெரியபிராட்டியுடன் கூடிய நாராயணனுடைய திருவடிகளில் பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தை அடைவேனாக; மூன்றாம் வாக்கியம் - நம: - கைங்கர்யத்துக்கு எந்தவிதமான தடையும் உண்டாகக்கூடாது), உபாயத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, அதனை ஒரே வாக்கியமாகவே கொள்ளவேண்டும். இது எப்படி? அனைவருக்கும் எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமை நிறைந்தவனாகவும், பெரியபிராட்டியை விட்டு அகலாதவனாகவும் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளில்; என்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்வதான, அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்து நிலைகளிலும் அனைத்துவிதங்களிலும் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்துக்கு; தடையாக உள்ள அனைத்துவிதமான இடையூறுகளும் நீங்கி, பரிபூர்ணமான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவதற்கு; மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களிலும் சக்தியில்லாத நான் - என்னைக் காப்பாற்றும்

பொறுப்பிலும், அதன் பலனிலும் சற்றும் ஸம்பந்தம் கொள்ளாதபடி, பெரியபிராட்டியார் என்னும் செல்வம் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளில் ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியதான, “என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷித்து, அதனைக் காக்கும் பாரத்தை அவனிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன்” என்பதான ப்ரபத்தியைச் செய்கிறேன் – என்பதே த்வயத்தின் மூலம் வெளிப்படும் விரிவான பொருளாகும்.

மூலம் –

வைராக்ய விஜித ஸ்வாந்தை: ப்ரபத்தி விஜிதேச்வரை:
அநுக்ரோசைக விஜிதை: இத்யுபாதேசி தேசிகை:

இதமஷ்டபதம் வ்யாலே ஸமாலே ஷ்டபதம் விது:
வாக்யம் பஞ்சபதைர் யுக்தம் இத்யாக்யாத ப்ரதாநகம்

ஏகம் த்வயம் த்ரய வயம் ஸுக லப்ய துர்யம்
வ்யக்த அர்த்தபஞ்சகம் உபாத்த ஷ்டங்க யோகம்
ஸப்தார்ணவீ மஹிமவத் விவ்ருத அஷ்டவர்ண
ரங்கே ஸதாமிஹ ரஸம் நவமம் ப்ரஸூதே

ஓதுமிரண்டை இசைத்து அருளால் உதவும் திருமால்
பாதமிரண்டும் சரணெனப் பற்றி நம் பங்கயத்தாள்
நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டில் அடிமையெல்லாம்
கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே

ந வேதாந்தாத் சாஸ்த்ரம் ந மதுமதநாத் தத்த்வம் அதிகம்
ந தத்பக்தாத் தீர்த்தம் ந தத் அபிமதாத் ஸாத்விக பதம்
ந ஸத்த்வாத் ஆரோக்யம் ந புதபஜநாத் போதஜநகம்
ந முக்தே: ஸௌக்யம் ந த்வய வசநத: சேஷமகரணம்

பொருள் –

- வைராக்ய விஜித ஸ்வாந்தை: ப்ரபத்தி விஜிதேச்வரை: அநுக்ரோசைக விஜிதை: இத்யுபாதேசி தேசிகை: - தங்களுடைய வைராக்யம் மூலம் தங்களுடைய மனத்தை வசப்படுத்தியவர்களும், ப்ரபத்தி மூலம் ஸர்வேச்வரனை வசப்படுத்தியவர்களும், இரக்கத்தால் மட்டுமே வெல்லப்பட்டவர்களும் ஆகிய ஆசார்யர்களால் இவ்விதம் உபதேசிக்கப்பட்டது.
- இதம் அஷ்டபதம் வ்யாஸே ஸமாலே ஷட்பதம் விது: வாக்யம் பஞ்சபதைர் யுக்தம் இத்யாக்யாத ப்ரதாநகம் - த்வயமானது பிரிக்கப்பட்டால் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ - என மூன்று சொற்களாகப் பிரிக்கப்பட்டால்) எட்டு சொற்களைக் கொண்டதாகவும், பிரிக்கப்படாமல் சேர்ந்தே இருந்தால் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ - என்பது ஒரே சொல்லாகக் கொள்ளப்பட்டால்) ஐந்து சொற்களைக் கொண்டதாகவும் (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ, சரணம், ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய, நம:), “ப்ரபத்யே” என்னும் வினைச்சொல்லை முதன்மையாகக் கொண்டதாகவும் (ப்ரபத்யே, சரணம், ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ, ஸ்ரீமதே நாராயணாய, நம:) உள்ள வாக்கியமாகும் என்று கொண்டனர்.
- ஏகம் த்வயம் த்ரய வயம் ஸுக லப்ய தூர்யம் வ்யக்த அர்த்தபஞ்சகம் உபாத்த ஷடங்க யோகம் ஸப்தார்ணவீ மஹிமவத் விவ்ருத அஷ்டவர்ண ரங்கே ஸதாமிஹ ரஸம் நவமம் ப்ரஸுதே - த்வயம் என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த ஒரே வாக்கியமானது மூன்று உட்பகுதி வாக்கியங்களைக் கொண்டதாகவும், நான்காவதான மோக்ஷத்தை அளிப்பதாகவும், அர்த்தபஞ்சகம் என்னும் ஐந்து விஷயங்களை தெரிவிப்பதாகவும், ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தி யோகத்தை அளிப்பதாகவும், ஏழு ஸமுத்திரங்கள் போன்று மேன்மை கொண்டதாகவும், எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்த்ரத்தை விளக்குவதாகவும், ஸம்ஸார மண்டலத்தில் உள்ளதான

ஸ்ரீரங்கத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு சாந்தி என்னும் ஒன்பதாவது ரஸத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது.

- ஓதுமிரண்டை இசைத்து அருளால் உதவும் திருமால் பாதமிரண்டும் சரணைப் பற்றி நம் பங்கயத்தாள் நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டில் அடிமையெல்லாம் கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே – வேதங்களில் அத்யயனம் செய்யப்படுவதான இரண்டு வாக்கியங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து தன்னுடைய க்ருபையால் “த்வயம்” என்று அளித்து உபகாரம் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய இரண்டு திருவடிகளை மட்டுமே நமக்கு உபாயமாகப் பற்றியபடி, தாமரைமலரில் வசிப்பவளான நம்முடைய பெரியபிராட்டியின் நாயகனை அண்டி நின்று, ஆனந்தம் நிலைப்பதான பரமபதத்தில், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் (நாம் செய்கிறோம், அதன் பலனை நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்று எண்ணுகின்ற) தோஷம் இல்லாதவிதத்தில் கைக்கொள்ளும் வழியை நாம் த்வயத்தில் கூறினோம்
- ந வேதாந்தாத் சாஸ்த்ரம் ந மதுமதநாத் தத்த்வம் அதிகம் ந தத்பக்தாத் தீர்த்தம் ந தத் அபிமதாத் ஸாத்த்விக பதம் ந ஸத்த்வாத் ஆரோக்யம் ந புதபஜநாத் போதஜநகம் ந முக்தே: ஸௌக்யம் ந த்வய வசநத: சேஷமகரணம் – வேதாந்தங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாஸ்த்ரம் இல்லை, மது என்னும் அஸுரனை அழித்த க்ருஷ்ணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தத்துவம் இல்லை, பாகவதர்களைக் காட்டிலும் தூய்மையாக்கவல்ல பொருள்கள் இல்லை, பாகவதர்கள் விருப்பத்துடன் வாழும் இடங்களைக் காட்டிலும் ஸத்வகுணம் நிறைந்த இடங்கள் இல்லை, ஸத்வகுணத்தைக் காட்டிலும் ஆரோக்யம் அளிக்கவல்ல பொருள்கள் இல்லை, சிறந்த ஆசார்யனை அடைவதைக் காட்டிலும் மெய்ஜ்ஞானம் அளிப்பது வேறு இல்லை, மோசுஷத்தைக் காட்டிலும் ஸுகம் அளிப்பது வேறு இல்லை, த்வயத்தை எண்ணியபடி இருத்தலைப் போன்று சேஷமம் அளிப்பது வேறு இல்லை.

த்வயாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 54)

125. இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடர விருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹாவென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீ மென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதாந மஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அல்லதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநகுல ஸுந்தரியான பிராட்டியோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மையான பிராட்டிமார்கள் மற்றும் அவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மற்ற தேவிமார்கள் ஆகியவர்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு ஒப்புமை உள்ளது; இவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களுடன் இவருக்கு இது போன்றுள்ள ஒப்புமை உண்டு என்பதால் ஜனககுலத்தில் அவதரித்த சீதையுடன் ஒப்புமை உள்ளது என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) “நச ஸீதா” இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, “மநஸ்வீ தக்கத:” என்று ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடி

யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒரு நீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன், “உண்ணா துறங்கா தொலி கடலை யூறுத்து” லங்கா த்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக, “தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற” என்கிறபடியே “ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!” என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்தீர்கள் சிறையை விடுவிக்ைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே

விளக்கம் - [இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்] (இரான் எனில் நச ஆக) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - நச ஸீதா - இராமா! உன்னிடமிருந்து விலக்கப்பட்ட சீதை உயிர் தரிக்கமாட்டாள், நானும் உயிர் தரிக்கமாட்டேன், உயிர் வாழ்ந்தாலும் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று ஒரு சில நொடிகளே உயிர் வாழ்வோம் - என்பதற்கு ஏற்ப, தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று தனது பிரிவின் காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்து உண்டாகும்படியாக. (குழைத்தவன்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-25) - மநஸ்வீ தக்கத: - தாராள மனம் கொண்டவன், சீதையை அடைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு பொருளின் தன்மை என்பதை அந்தப் பொருளிலிருந்து பிரிக்கமுடியாது என்பது போன்று பிரிக்க இயலாதபடி சீதையுடன் ஒரு நீராகக் கலந்துவிட்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகன், (பின் தொடர்) - நாச்சியார் திருமொழி (11-7) - உண்ணாது உறங்காது ஒலி கடலை ஊடு அறுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்து மிகுந்த ஓசையுடன் கூடிய ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து இலங்கையுடைய வாசல் முடிய அவள் உள்ள இடம் தேடிப் பின் தொடர்ந்து வரும்படியாக, (இருந்த) - திருவாய்மொழி (4-8-5) - தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப “சீதையைச் சிறையில் இருந்து விடுவிக்க இராமன் செய்த முயற்சிகள் எத்தகையது” என்று உலகம் கொண்டாடும்படியாக, (வன்சிறையிலும்) - மறைமுகமாகத் தேவலோகப் பெண்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக சீதை இலங்கையில் உள்ள சிறையில் தனியாக இருந்தது போன்று [சீதையைப் போன்றே நம்மாழ்வாராகிய தான் இந்தச் சரீரம் என்ற சிறையில் உள்ளதாகக் கூறுவதை அடுத்து உரைக்கிறார்]

...

வ்யாக்யானம் - “மராமரமெய்த மாயவனென்னு ளிரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகன் என்பக்கல் இரேனென்று அகலுமாகில் பின்னை நான் தொங்குவனோவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக “இலங்கை செற்றாய் - உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா” என்கிறபடியே ஏகதத்வ மென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித்தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல் போன்றவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து, தாமிருந்த விடத்தேற வரும்படி, “வன்சிறையிலவன் வைக்கில்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கக்காக அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும்,

விளக்கம் - (இரான் எனில் நச ஆக) - திருவாய்மொழி (1-7-6) - மராமரம் எய்த மாயவன் என்னுள் இரான் எனில் பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ - என்ற பாசுரத்தில், “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என் அருகில் இருக்கமாட்டேன் என்று அகன்றால் அதன் பின்னர் நான் இந்தச் சரீரத்தில் நிலைப்பேனோ” என்று அவனைப் பிரிந்தால் ஏற்படும் விரஹதாபம் காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும்படியாக, (குழைத்தவன்) - திருவாய்மொழி (2-6-9) - இலங்கை செற்றாய் உன்னை என்னுள்ளே குழைத்த எம்மைந்தா - என்பதற்கு ஏற்ப, நானும் அவனும் ஒரே பொருள் என்று கூறலாம்படியாக என்னுடன் கலந்தான். (பின் தொடர) - அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்தால் எனது பிரிவுத்துன்பம் என்பது மாட்டின் குளம்பின் மூலம் ஏற்படும் பள்ளத்தில் நிற்கும் நீரின் அளவே உள்ளது; ஆனால் அவனுக்கு அந்தப் பிரிவுத்துன்பம் என்பது ஸமுத்திரத்தின் அளவாக உள்ளதால், மிகுந்த துன்பம் காரணமாக எனக்கு விண்ணுலகம் தருவதற்காக, நம்மாழ்வாராகிய நான் உள்ள இடம் தேடி வரும்படியாக, (இருந்த வன்சிறையிலும்) - திருவாய்மொழி (1-4-1) - வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, அவன் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறையை விடுவிக்கும் பொருட்டு, அவனால் இந்தச் சரீரம் என்ற சிறையில் நம்மாழ்வாராகிய இவர் உள்ள நிலை உள்ளது [அதாவது தேவலோகப் பெண்களை இராவணனுடைய சிறைலிருந்து விடுவிப்பதற்காக இலங்கையின் சிறையில் சீதை இருந்தது போன்று,

ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு நம்மாழ்வார் இந்தச் சரீரம் என்னும் சிறையில் உள்ளார் என்று கருத்து].

வ்யாக்யானம் - (விதிதன் புணைவனென்று) அச்சிறை யிருப்பிலேயும் அவள், விமுகனான ராவணனுக்கு “விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி” என்று, நீ ப்ராணனோடேயிருக்க வேண்டியிருந்தாயாகில் சரணாகதி தர்மஜ்ஞருமாய் சரணாகத வத்ஸலருமாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவு பண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப்போலே இவரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு “புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே” என்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும்.

விளக்கம் - (விதிதன் புணைவன் என்று) - அப்படிப்பட்ட சிறையில் சீதை இருந்தபோதிலும் அவள் தனது எதிரியாகவே இருந்த இராவணனுக்கு, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி - இராமன் அனைத்து தர்மங்களையும் அறிந்தவன், தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகந்த அன்பு காண்பிப்பவன் என்பதை அனைவரும் அறிவர், ஆகவே நீ உயிருடன் இருக்க விரும்பினால் இராமனிடம் நட்புடன் இருப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ உயிருடன் இருக்க எண்ணினால் சரணாகதி தர்மத்தை அறிந்தவர் என்றும், சரணாகதி செய்தவரிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டவர் என்றும் அறியப்படும் இராமனுடன் நட்புறவு கொள்வாயாக”, என்று உபதேசம் செய்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபாடு இன்றி உள்ள ஸம்ஸாரிகளிடம், திருவாய்மொழி (2-8-1) - புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே - என்ற பாசுரத்தில் ஸம்ஸாரம் என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்கும் விருப்பம் கொண்டவர்களுக்கு, அதனை நீந்துவதற்கான உபாயம் அவன் மட்டுமே ஆவான் என்று நன்மையை உபதேசிப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவள், “நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் பூஷணை: வஸந்த்யா ராஷுஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்” என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராஷுஸிகள் நடுவேயிருக்கிற வெனக்கு

ப்ராணாதிகளா லென்ன ப்ரயோஜந மென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம்பாமவற்றை உபேசுஷித்தாப்போலே, இவரும், “மாறாளன் கவராத மணீமாமை குறைவில்” என்று தொடங்கி அத்தலைக் குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேசுஷிக்கையாலும்,

விளக்கம் - (ஜீவித ஆதிகளால் குறைவின்றி) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (26-5) - நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் பூஷணை: வஸந்த்யா ராசுஷஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - சிறந்த வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து இந்த ராசுஷஸிகள் நடுவில் உள்ள எனக்கு, எனது உயிரால் எந்தப் பயனும் இல்லை; செல்வத்தால் பயன் இல்லை, ஆபரணங்களால் பயன் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “இராமனைப் பிரிந்து இந்த ராசுஷஸிகள் நடுவில் உள்ள எனக்கு, உயிர் போன்றவற்றால் என்ன பயன்?”, என்று எண்ணியவளாக, இராமனுடைய அனுபவத்தைத் தவிர உள்ள மற்றவற்றை விரும்பாமல் வெறுத்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (4-8-1) - மாறாளன் கவராத மணீமாமை குறைவில் - என்ற பாசரம் தொடக்கமாக உள்ளவற்றில், ஸர்வேச்வரனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத உயிரையும், அந்த உயிருடன் தொடர்புள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் வெறுப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே “விஷஸ்ய ததா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராசுஷஸஸ்ய” என்று உயிர்க் கொலையாக்கி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலை யாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், “மாயும் வகையறியேன்” என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும்,

விளக்கம் - (மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) - சீதை தனது ஆற்றாமையின் மிகுதி காரணமாக, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-16) - விஷஸ்ய ததா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராசுஷஸஸ்ய - இந்த ராசுஷஸனுடைய இடத்தில் எனக்கு விஷத்தையோ அல்லது வாள் போன்ற ஆயுதத்தையோ அளிக்க

யாரும் இல்லையே - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் உயிருடன் உள்ளபோதே என்னை இறந்தவள் போன்று ஆக்கியவன் வீட்டில் நற்கொலை ஆக்குவது போன்று சிறிதளவேனும் விஷம் தருபவர்கள் யாரும் இல்லையோ? அல்லது விஷம் போன்று தாமதமாக உயிரை எடுக்காமல், அந்த நொடியிலேயே உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள ஏதுவான ஆயுதம் தருபவர் இல்லையோ?”, என்று, தான் இறப்பதற்கான வழியைத் தேடினாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (5-4-3) – மாயும் வகை அறியேன் – என்று, தான் முடியும் வழியைத் தேடுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (வில்வலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ர துக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமானுடைய செளர்யாதிகளை நினைத்து “ஹா ராம” என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், “புணரா நின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வோ” என்று அவன் வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும்,

விளக்கம் - (வில்வலவா ஹாவென்று) - சீதை மிகுந்த துக்கம் காரணமாகத் தன்னைக் காப்பாற்றவல்ல இராமனுடைய வீரம் போன்றவற்றை எண்ணியவளாக, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-8) – ஹா ராமா - என்று அழைத்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-10-5) – புணரா நின்ற மரமேழு அன்று எய்த ஒரு வில்வலவா வோ - என்று அவனுடைய வீரமான செயல்களை நினைத்து அழைப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், கன்னாற்றாமைக்கு உதவ வந்து முகம் காட்டாமையாலே “க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே” என்று பெருமாளை நிற்கருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் “இரக்கமெழீர்”, “வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்கா ரம்மனோ! இலங்கைக்குழா நெடுமாட மிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே” என்று இத்தசையில் க்ருபை பண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே, “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்கிறபடியே நைர்க்ருண்ய சங்கை பண்ணுகையாலும்.

விளக்கம் - (இரக்கம் எழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து) - சீதையாகிய தனது பிரிவாற்றாமையை இராமன் உணர்ந்த பின்னரும் வந்து நிற்காத காரணத்தால், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (26-13) - க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞ்ச்ச ஸாநுக்ரோச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச்ச சங்கே - இராமன் குற்றம் நிறைந்தவர்களிடம் கூட குணத்தைக் காண்பவர், செய்ந்நன்றி மறவாதவர், மிகுந்த க்ருபை உள்ளவர், சிறந்த ஒழுக்கம் கொண்டவர் என்று அணைவராலும் புகழப்பட்டாலும், எனது புண்ணியங்களின் குறைவு காரணமாகவே என் விஷயத்தில் க்ருபை இன்றி உள்ளார் என்று நான் ஐயம் கொள்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இராமன் க்ருபை இல்லாதவன் என்று சந்தேகப்பட்டான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-4-3) - இரக்கம் எழீர் - என்றும், திருவிருத்தம் (36) - வழாநெடுந்துன்பத்தள் என்று இரங்கார் அம்மனோ! இலங்கைக் குழா நெடுமாடம் இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவர் விஷயத்தில் அவன் க்ருபை செய்யாமல் உள்ள கொடுமை காரணமாக திருவாய்மொழி (8-1-7) - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் க்ருபை அற்றவனோ என்று சந்தேகம் கொள்வதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், “ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹீ” என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸத்தை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து நோக்கிக் கொள்வர்; அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், “ஏறுசேவகனார்க் கென்னையு முளளென்மின்களே” என்று என் ஸத்தை கிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றாமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும்,

விளக்கம் - (என்னையும் ஜீவந்தீம் என்று ஆள்விட்டு) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-10) - ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹீ - அனுமனே! மிகுந்த கீர்த்தி நிரம்பிய இராமன், நான் உயிரோடு உள்ளபோதே என்னை வந்து காண்கிற வழிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று நீ உரைப்பாயாக. இந்த

உபகாரத்தை நீ செய்தால், வாக்கு மூலம் தர்மம் செய்த புண்ணியத்தை நீ பெறுவாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உயிருடன் உள்ள என்னை, இந்த உயிர் போவதற்கு முன்பாக எந்தவிதத்திலாவது இராமன் வந்து காணவேண்டும் என்று நீ அவரிடம் விண்ணப்பம் செய்வாயாக”, என்று தூதுவிட்டாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (6-1-10) - ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்களே - என்ற பாசுரத்தில், “எனது உயிர் உள்ள நிலையை அவனுக்குத் தெரிவிப்பீர்களாக” என்று தனது பிரிவாற்றாமை வெளிப்படும்படி தூதுவிடுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (சுடரையடைந்து) அவள், “அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்று ஆதித்யனோடு ப்ரயைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையா யிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் “அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை - சுடரை - அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்.

விளக்கம் - (சுடரை அடைந்து) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-65) - அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத கதிர்கள் போன்று நான் இராமனை விட்டுப் பிரிக்க இயலாதவள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “சூரியனுடன் உள்ள கதிர்கள் போன்று நான் இராமனை விட்டு வேறுபடாமல் இருப்பேன்”, என்று கூறினாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-3-6) - அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை சுடரை அடியேன் அடைந்தேன் முதல் முன்னமே - என்ற பாசுரத்தில், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அடிமைத்தன்மை காரணமாக தான் அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளதாக உரைப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (அகலகில்லா) அவள், “அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே உன்னை சுஷணகாலமுமகல சக்தையல்லே னென்னுமாப்போலே, இவரும் “அடியே னுனபாத மகலகில்லே னிறையு” என்று உன்னை சுஷணகாலமும் பிரியச் சக்தனல்லே னென்கையாலும்,

விளக்கம் - (அகல்கில்லா) - பெரியபிராட்டியார் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகல்கில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உன்னை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கூட பிரிவதற்கான சக்தி எனக்கு இல்லை” என்றாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (6-10-9) - அடியேன் உனபாதம் அகல்கில்லேன் இறையும் - என்ற பாசுரத்தில், “உன்னை ஒரு நொடிப்பொழுது கூடப் பிரியும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்”, என்று கூறுவதாலும்,

வ்யாக்யானம் - (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவர்க்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் “பெருமகள் பேதைமங்கை” என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. “இரானெனில் நசவாக” என்று தொடங்கி “அகல்கில்லா” என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி முதலாக ஆள்விடுகையீறாக நடுச்சொன்னவையும், விரஹ து:கா ஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - (முற்றுவமை பெருமகளோடே) - நம்மாழ்வாருக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் பெரியதிருமொழி (4-5-5-) - பெருமகள் பேதைமங்கை - என்று கூறப்படும் பெரியபிராட்டியுடன் ஒப்பாகும் தன்மை உள்ளது என்று கருத்து. ஆக இந்தச் சூர்ணையில், “இரான் எனில் நசவாக” என்று தொடங்கி, “அகல்கில்லா” என்று முடிப்பதாலும், “ஜீவாதாதிகளால் குறைவின்றி” என்று தொடங்கி, “ஆள்விட்டு” என்று நடுவில் உரைக்கப்பட்ட அனைத்தும் பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஏற்படும் துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் செய்யப்படும் செயல்கள் என்பதாலும், இந்தச் சூர்ணையில், “பிரிந்தால் உயிர் தரியாமை” என்பதே முக்கியமான கருத்தாக உரைக்கப்பட்டது என்றாகிறது.

126. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அவதாரிகை - இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில் தரியாமைக்கு இவரொருவருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னு மாகாங்ஷையிலே

யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

விளக்கம் – இப்படியாகப் பெரியபிராட்டியைப் போன்று, அவனைப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாமல் உள்ள நிலை என்பது நம்மாழ்வாருக்கு மட்டுமே உள்ளதா அல்லது இது போன்றுள்ள நிலை வேறு யாருக்கும் வருமோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, நிருபாதிக சேஷியானவனைப் பிரியில் “நின்னலாலிலேன் காண்” என்று இவராகைக்கு “நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்பு போக” என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின் துடர்ந்து போன இளையபெருமானும், நிறுத்திப் போவதாகப் பெருமா ளருளிச்செய்தபோது, “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்கையாலே அந்த ஜலத்தில் மத்ஸ்யமிறையென்கை. இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளைய பெருமானும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (பிரியில் இலேனுக்கு) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயற்கையாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்தால், திருவாய்மொழி (2-3-7) – நின்னலால் இலேன் காண் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர் இல்லை என்ற நிலைக்கு வருகிறார். இதே போன்று பெருமாஸ்திருமொழி (9-2) - நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்பு போக – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் இராமன் பின்னே தொடர்ந்து சென்ற லக்ஷ்மணன், இராமன் கானகம் போவதற்கு முயன்றபோது தன்னை அயோத்தியிலே நிறுத்தி விட்டுப் போவதாக அருளிச்செய்தபோது, இராமாயணம் அயோத்தயாகாண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ – இராமா! உன்னிடமிருந்து விலக்கப்பட்ட சீதை உயிர் தரிக்கமாட்டாள், நானும் உயிர் தரிக்கமாட்டேன், உயிர் வாழ்ந்தாலும் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று ஒரு சில நொடிகளே உயிர் வாழ்வோம் - என்று உரைத்தான். ஆக இதன் மூலம், பெரியபிராட்டிக்கு மட்டும்

அல்லாமல், அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாத நிலை என்பது
லக்ஷ்மணன் போன்றே இவருக்கும் உள்ளது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 199)

3-4-5 அச்சுத னமல னென்கோ வடியவர் வினைகெடுக்கும்

நச்சுமா மருந்த மென்கோ நலங்கட லமுத மென்கோ

அச்சுவைக் கட்டி யென்கோ வறுசுவை யடிசி லென்கோ

நெய்ச்சுவைத் தேற லென்கோ கனியென்கோ பாலென் கேனோ

பொருள் - தன்னை அனுபவிப்பவர்களை எப்போதும் நமுவவிடாதபடி இனிமையை உடையவன், அவர்கள் தன்னை அனுபவிப்பதைத் தனது பேறாகக் கருதுபவன், தோஷம் அற்றவன், இன்பதுன்பங்கள் மூலம் ஏற்படவல்ல ஸம்ஸாரத் துக்கங்களைப் போக்க வல்லதும் அதன் காரணமாக இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய சிறந்த மருந்து போன்றவன், அவனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாகக் காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள ஸமுத்திரத்தில் அவனே கடைந்து எடுத்த அமிர்தம் போன்றவன், அந்த அமிர்தத்தின் சுவை பொருந்திய கருப்புக்கட்டி, ஆறுவிதமான சுவைகள் கொண்ட உணவு, நெய் போன்ற சுவை நிரம்பிய தேன், சிறந்த பழம், இயல்பாகவே சுவை நிறைந்த பால் - என்று எவ்விதம் கூறுவேன்?

அவதாரிகை – ரஸவத் பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – பலவிதமான சுவைகள் பொருந்திய பொருள்களைத் தனது செல்வமாகக் கொண்ட தன்மையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அச்சுதன் அமலனென்கோ) நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடியிருப்பானாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கல்யாணைகதாநனா யுள்ளவ னென்பேனோ? (அடியவர் இத்யாதி) இப்படி “தூரஸ்தன்” என்று ஆச்ரிதர்க்கு இடர்பட வேண்டாதபடி, ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானாருடைய ஸகல தூரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன். (நச்சுமாமருந்தம்) இடர்பட்ட போதாகப்போய் மலை புகவேண்டாதே, “அவன் தூரஸ்தனானானேயாகிலும் நாம் ஆபன்னரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்” என்று விசுவஸிக்கலாம்படி யிருப்பானொருவன். (நச்சு மாமருந்தம்) ஆசைப்படும் ஒரு ஓளஷதம். (மாமருந்தம்) மஹௌஷதம். வ்யாதியின் அளவல்லாத பேஷஜம். அதாவது, மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமாயிருக்கை. ஏக மூலிகையாய் ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஓளஷதமென்னுதல். அதாவது, இவன் ப்ராமாதிமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணாக்கண்ணிட வல்லனாயிருக்கை. புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணாமன்று, பிறந்த ஜ்ஞானத்தோடு விரோதிக்குமிநே, தன்னை அறிந்த பின்பு முதலிலே இவற்றில் மூளான்; ஆனபின்பும் விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கை தவிரான்; அநந்தரம் ஜ்ஞாநம் பிறவா அநுதபித்துக் கைவாங்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, புத்திபூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததிலையே யாமித்தனை.

விளக்கம் – (அச்சுதன் அமலன் என்கோ) - நித்யவிபூதியுடன் எப்போதும் கூடியுள்ள தன்மைக்கு ஒருநாளும் அழிவு ஏற்படாமலும், அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ள தன்மையும் கொண்டவன் என்பேனா? (அடியவர் இத்யாதி) -

இவ்விதம் இருந்தால் நம்மால் எட்ட இயலாதபடி இருப்பானோ என்று அடியார்கள் சந்தேகம் அடையவேண்டாதபடி, யானை ஒன்று துன்பம் அடைந்தபோது அந்த மடுவின் கரைக்கு ஓடி வந்து நிற்கின்ற தன்மை மூலம் அந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்கவல்லவன். (அடியவர் வினைகெடுக்கும்) - தன்னிடத்தில் தங்களுடைய அனைத்து பாரங்களையும் ஒப்படைத்தவர்களுடைய அனைத்துவிதமான துக்கங்களையும் தீர்த்து அவர்களைப் பாதுகாப்பவன். (நச்சு மாமருந்தம்) - நச்சு என்றால் விச்வாஸம் அல்லது ஆசை; அதாவது இந்த மருந்து நம்மைக் குணப்படுத்தும் என்னும் விச்வாஸம் அல்லது விருப்பத்துடன் உட்கொள்ளப்படும் மருந்து. நம்மைக் குணப்படுத்தும் மருந்து. துன்பம் அடையும் நேரத்தில் ஓடிச் சென்று ஒரு மலையில் ஏறிப் பாதுகாப்பைத் தேடவேண்டாதபடி, “அவன் நம்மை விட்டு மிகுந்த தூரத்தில் உள்ளான் என்று நாம் எண்ணினாலும், நமக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது தகுந்த நேரத்தில் வந்து காப்பான்” என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் இருக்கும்படியாக உள்ளவன். (நச்சு மாமருந்தம்) - விரும்பப்படும் மருந்து. (மாமருந்தம்) - இங்கு உள்ள “மா” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள் கூறுகிறார். நோயின் அளவு இருக்கவேண்டியது அல்லாமல் [குறைவாக இருந்தாலும் நோயைத் தீர்க்கவல்லபடி] உள்ள மருந்து; அதாவது அந்த மருந்தின் காற்று நம் மீது படும்போதே நம்முடைய நோயைத் தீர்க்கவல்ல தன்மை கொண்டது; திருமாலையில் (12) - நமனும் முற்கலனும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தப் பொருளைக் குறித்த உரையாடல் கேட்டாலே நமக்கு மோசனம் அளிக்கவல்லது - இது முதல் பொருளாகும். அடுத்து இரண்டாவது பொருள் - ஒரே மூலிகையாக இருந்து அனைத்துவிதமான நோய்களையும் தீர்க்கும்படி உள்ள தன்மை. அடுத்து மூன்றாவது பொருள் - இந்த மருந்தை உட்கொள்ளும்போது, இன்ன ஆகாரம் தவிர்க்கப்படவேண்டும் என்பது போன்ற பத்தியங்கள் ஏதும் தேவையற்ற மருந்து; அதாவது தன்னை அண்டியவன் அறியாமல் செய்யும் பாபங்களையும் காணாமல் நிற்கும் தன்மை. ஒருவன் தான் செய்வது தவறு என்று உணர்ந்தால் அதனைச் செய்யமாட்டான், காரணம் தொடர்ந்து செய்தால் அது ஏற்பட்ட ஞானத்துடன் முரண்படும். ஒருவன் தன்னை அறிந்த பின்னர் பாபம் ஏற்படுகின்ற செயல்களில் ஈடுபடமாட்டான்; ஆனால் இத்தகைய ஞானத்திற்கு விரோதம் ஏற்படுத்தவல்ல சரீரத் தொடர்பு உள்ளதன் காரணமாகத் தனது மனம் தடுமாறி, தவறான செயல்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க இயலாமல் நிற்கக்கூடும்; அதன் பின்னர்

ஞானம் ஏற்பட்டு, அவற்றில் ஈடுபடாமல் இருந்துவிடுவான்; தனது புத்திக்கு எட்டிய பின்னரும் தவறுகள் செய்தால், ஞானம் பெறவில்லை என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (நலங்கடலமுதமென்கோ) கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருதமென்பேனோ? (அச்சுவைக்கட்டியென்கோ) அம்ருதநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியாமித்தனை. ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டியென்பேனோ? (அறுசுவை) அவையாவன - கைப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு. இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? (நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ) நெய் - மிகுதி; மிக்க சுவையையுடைய தேன். சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ, சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ? (கனி இத்யாதி) ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனோ, இனியதான பாலென்பேனோ?

விளக்கம் - (நலங்கடல் அமுதம் என்கோ) - ஸமுத்திரத்தினைக் கடைந்து எடுக்காமல், எளிதாகக் கிட்டிய அமிர்தம் என்பேனோ? (அச்சுவைக் கட்டி என்கோ) - அமிர்தம் என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து கூறுவதால், "கட்டி" என்பது கருப்புக்கட்டியைக் குறிக்கும். அதாவது, இப்போது கூறப்பட்ட அமிர்தத்தின் சுவையுடன் ஒத்த சுவை நிறைந்த கருப்புக்கட்டி என்று கூறுவேனோ? (அறுசுவை) - ஆறுவிதமான சுவைகள். அவையாவன - கைப்பு, புளிப்பு, காரம், தித்திப்பு, துவர்ப்பு மற்றும் உவர்ப்பு - என்பதாகும். இப்படியாக ஆறுவிதமான சுவைகள் நிறைந்த உணவு என்பேனோ? (நெய் சுவை தேறல் என்கோ) - நெய் என்பது மிகுதியைக் குறிக்கும்; அதாவது, மிகுந்த சுவை உள்ள தேன். அல்லது சுவை உள்ள நெய் என்பேனா, சுவை உள்ள தேன் என்பேனா? (கனி இத்யாதி) - ஒரு நேரத்தில் மட்டுமே இனிமையாக உள்ள பழம் என்பேனா அல்லது எப்போதும் இனிமையாக உள்ள பால் என்பேனோ?

3-4-6 பாலென்கோ நான்கு வேதப் பயனென்கோ சமய நீதி

நூலென்கோ நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ இவற்றுள் நல்ல

மேலென்கோ வினையின் மிக்க பயனென்கோ கண்ணன் என்கோ

மாலென்கோ மாயன் என்கோ வானவர் ஆதியையே

பொருள் - அனைத்து தேவர்களுடைய இருப்பு என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை - நான்கு வேதங்களுடைய சுவையை பின்னுக்குத் தள்ளுகின்ற பால் என்பேனா? வேதங்களுடைய பயன் என்று கூறுவேனா? வைதிக மார்க்கத்தை உணர்த்தியபடி உள்ள இதிஹாஸ புராண சாஸ்த்ரங்கள் என்பேனா? கேட்பவர்களை ஈர்க்கின்ற, செவி மூலம் கேட்கப்படுகின்ற நல்ல இசை என்று கூறுவேனா? இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தைக் காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமான பலன் என்பேனா? பலனை அளிக்கின்ற ஆனந்தரூபனான க்ருஷ்ணன் என்பேனா? தன்னை வணங்குபவர்களிடம் மயக்கத்துடன் உள்ளவன் என்பேனா? வியக்கவைக்கும் செயல்கள் பொருந்தியவன் என்பேனா?

அவதாரிகை - வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராஸியை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - வேதத்தை மூலகாரணமாகக் கொண்டதான இயல் மற்றும் இசை என்பதுடன் கூடிய சப்தத்தைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாலென்கோ) கீழில் ரஸ்யதை பின்னாடினபடி. (நான்கு வேதப் பயனென்கோ) நாலுவகைப்பட்ட ப்ரமான ஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜநமென்பேனோ? வேதத்திலே வேறேயும் ஓர்மசம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே - நான்கு வேதத்தில் பயனென்கோ என்ன வேண்டுவது. அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் - ஆராதந ஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமும் ஆராத்ய ஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க அவனையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தில் நாலுமூலைக்குமுள்ள ப்ரயோஜநமில்லாத இடமில்லை. "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்றானிறே.

விளக்கம் – (பால் என்கோ) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “பால்” என்று கூறிய பின்னர் மீண்டும் இங்கு “பால்” என்று உரைப்பதால், கூறியது கூறல் என்ற புநருக்தி குற்றம் தோன்றாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வேதங்களின் சுவையை பின்னே தள்ளவல்ல சுவை என்கிறார். (நான்கு வேதப்பயன் என்கோ) - நான்கு என்பது நான்குவிதமான ப்ரமாணங்களாக உள்ள ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளலாம். இந்த நான்கில், வேதம் என்னும் பயனாக உள்ளவன். வேதங்களில் இவனை அல்லாமல் வேறு யாரையேனும் துதித்தால் மட்டுமே “நான்கு வேதங்களில் பயன்” என்று கூற இயலும்; ஆனால் அது இன்றி இவனை மட்டுமே அவை துதிப்பதால், “நான்கு வேதப்பயன்” என்கிறார். வேதமானது முழுவதும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதனத்தின் தன்மையையும், இவ்விதம் ஆராதிக்கப்படும் தன்மையையும் மட்டுமே கூறுவதால், வேதங்களில் வேறு ஏதும் கூறப்படாமல், இவனை மட்டுமே கூறுவதால், அவற்றின் நான்கு மூலைகளிலும் பயன் அளிக்காத இடம் என்று ஏதும் இல்லை. கீதையில் (15-15) – வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன் – என்று கூறினான்.

வ்யாக்யானம் - (சமயம்) வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸ புராணங்களென்பேனோ? வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்குமவையிறே இவை. “இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்”. (நுடங்கு) கேட்டாரை நஞ்சுண்டாற்போலே நுடங்கப் பண்ணக்கடவ ச்ரவணத்தையுடைத்தான இசையென்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ) எல்லாம் சொல்லவேணும்; எல்லாம் சொல்லமாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றி லெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனோ? (வினையில் மிக்க) அல்ப யத்நத்தாலே அநேக பலத்தைப் பலிப்பதொன்று என்பேனோ? கலநெல்லை வித்தி நூறாயிரக்கலமாக விளைத்துக் கொள்வாரைப்போலே; இத்தலையிலுள்ளது மித்ர பாவமாய், அதுக்கு “ந த்யஜேயம்” என்னும்படியிருக்கை. (கண்ணென்கோ) “உனக்கு நானிருந்தேனே” என்று “மா சச:” என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? “நாம் தருமத்தை நீ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்குமித்தனையே வேண்டுவது. உனக்கு நானிருந்தேன்” என்னுமவனிறே. (மாலென்கோ) “ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுக்தனென்பேனோ”. இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா, “இதம் தே நாதபஸ்காய”

என்னும் வ்யாமுத்தனென்பேனோ? “இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவசஷ்யாமி” என்றவோபாதி, “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிநே அடுப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொல்லி, பின்னை “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றானிறே, “இது தனக்கு அடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க; “த்ரௌபதி குழலை விரித்துக் கிடக்கையாலே, அது முடிக்கைக்காக, செய்வது அறியாமையாலே, மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தேயிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, ‘ஆரதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தை கடலிலேயிட்டோம்’ என்று, ‘பதண்பதண்’ என்றான்காணும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – (சமயம்) - வைதிக சமயத்தை நிலை நாட்டுகின்ற இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் என்று கூறுவேனோ? இவை, வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஆழ்பொருளை விரிவாக உரைப்பவையாகும். பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியில் - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் - இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களால் விவரிக்கப்பட வேண்டியது வேதம் - என்றது காண்க. (நுடங்கு) - நுடங்கு என்றால் மயங்க என்று பொருள்; அதாவது ஈடுபடும்படிச் செய்தல், கேட்டவர்களை மயக்கமருந்து உட்கொண்டவர்கள் போன்று மயங்கி ஈடுபடுத்தவல்ல இசை என்பேனோ? (இவற்றுள் நல்ல மேல் என்கோ) - அனைத்தையும் கூறவேண்டும் என்று தொடங்கிய நம்மாழ்வார், பக்திப் பரவசம் காரணமாக அனைத்தும் கூறாமல், “இவற்றைக் காட்டிலும் மேலான” என்றார். மேலே கூறப்பட்ட அனைத்திலும் மேன்மையாக உள்ள வஸ்து என்பேனோ? (வினையில் மிக்க) - மிகவும் சிறிய முயற்சி செய்தாலே பெரும்பயனை அளிப்பவன் என்பேனா? அதாவது கல் ஒன்றை விதைத்துவிட்டு நூறாயிரம் கலன்கள் நெல்லை அறுவடை செய்பவர்கள் போன்று நமக்குச் செயலாற்றுபவன் என்பேனோ? நம்மிடம் உள்ளது ஸ்நேஹத்தன்மை ஆகும் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டு, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் - எப்போதும் கைவிடமாட்டேன் - என்று கூறுகிறான். (கண்ணன் என்கோ) - “உனக்காகவே நான் உள்ளேன்” என்று கூறி, கீதையில் (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்று உரைக்கும் க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? “நான் அளிப்பதை நீ மறுக்காமல் ஏற்கவேண்டும் என்பதை மட்டுமே நான் விரும்புகிறேன். உனக்காகவே நான்

உள்ளேன்”, என்று கூறுபவன் அல்லவோ? (மால் என்கோ) - அடியார்களிடம் மயக்கத்துடன் உள்ளவன் என்று கூறுவேனோ? ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் சரமச்லோகத்தை உபதேசித்த பின்னர், “ஆஹா! மிகவும் உயர்ந்த இரகசியத்தை வெளியிட்டோமே” என்று எண்ணியபடி அர்ஜுனனிடம், கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனை பக்தி அற்றவனிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறிய மயக்கம் கொண்டவன் என்பேனா? ஸ்வமி நஞ்ஜீயர் ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம், “கீதையில் (9-1) - இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி - மிகவும் இரகசியமான ஒன்றை உனக்குக் கூற உள்ளேன் - என்று சரமச்லோகத்தை உரைப்பதற்கு முன்பே கூறியதைத் தொடர்ந்து, கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி இல்லாதவரிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறியிருக்கவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் சரமச்லோகத்தை உபதேசித்த பின்னர், கீதை (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - இதனைத் தகுதி இல்லாதவரிடம் வெளியிடலாகாது - என்று கூறினான். இதன் காரணம் என்ன?”, என்று வினவினார். இதற்கு பட்டர், “த்ரௌபதியில் கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடந்தது. அதனை அவள் மீண்டும் விரைவாக முடிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதற்கு என்ன வழி என்று செய்வது அறியாமல் திகைத்து நின்றான். அதனால், யாருக்கும் அறியாத இரகசியத்தைத் தானும் அறியாமல் வெளியிட்டான். பின்னர், தான் வெளியிட்ட ஆழ்பொருள் மேன்மையை எண்ணி, ‘இதற்குத் தகுதியானவர்கள் யார் என்று உரைக்கவில்லையே! கையில் கிட்டிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் எரிந்துவிட்டோமே’, என்று மனதில் பரிதவித்து நின்றான்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயனென்கோ) ஆச்ரிதர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணும் ஆச்சர்ய பூதனென்பேனோ? “க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:”. (வானவராதியையே) ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள் தன்னதீநமாம்படி யிருக்கிறவன், என்னதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் எத்தையென்று சொல்லுவது?

விளக்கம் - (மாயன் என்கோ) - நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அடியார்களுக்காகத் தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்றவற்றைச் செய்கின்ற வியப்பானவன் என்பேனா? தூதிற்காக க்ருஷ்ணன் வந்தபோது அவனிடம்

துரியோதனன்,"எனது வீட்டிற்கு வந்து உணவு உண்ணவேண்டும்", என்று அழைத்தான். அப்போது க்ருஷ்ணன், "க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா: - தூதுவனாக வந்த ஒருவன் தனது செயல் இனிதே முடிந்த பின்னரே, தூது வந்த வீட்டில் உண்பான்", என்றான். (வானவர் ஆதியையே) - நான்முகன் முதலானவர்களுடைய இருப்பு என்பது கூடத் தனக்கு வசப்பட்டதாக உள்ளவன். அவர்களுடைய தலைவனாக உள்ளபோதிலும், என் போன்றவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக இருந்து நியமிப்பதை நான் என்னவென்று உரைப்பேன்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 61)

56. கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால்

போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன் புவனம் எங்கும்

ஆக்கிய கீர்த்தி இராமானுசனை அடைந்தபின் என்

வாக்கு உரையாது என் மனம் நினையாது இனி மற்றொன்றையே

விளக்கவுரை - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில், மிகுந்த செல்வம் [செல்வம் என்பது இங்கு பொருட்செல்வம் மட்டும் அல்ல; கருணை, கொடை போன்ற பலவிதமான நற்குணங்களும் அடங்கும்] உள்ளதால் அரசன் என்று இல்லாமல், இயல்பிலேயே சஷத்ரியர்களாக உள்ளதால் அரசர்கள் என்று கூறிக் கொள்பவர்களை இருபத்து ஒரு தலைமுறை, தனது கோடாரி கொண்டு வதைத்த பரசுராமனை எம்பெருமானார் போற்றி நின்றார். இப்படிப்பட்ட தூய்மையான எம்பெருமானாரின் புகழ் இந்த உலகம் முழுவதும் பரவி நிற்கிறது. இத்தகைய எம்பெருமானாரை அண்டிய பின்னர், இனி வரும் காலங்களில், எனது மனம் வேறு எதனையும் நாடாது; எனது வாக்கு அவரது புகழ் அல்லாமல் எதனையும் கூறாது.

அவதாரிகை - “கொண்டலை மேவித்தொழுங் குடியாமெங்கள் கோக்குடி” என்று சொன்னவாறே, நீர் இப்போது எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை யநுபவித்து வித்தராய்ச் சொன்னீர், நீர் விஷயாந்தரங்களை விரும்பினபோது முற்காலத்தில் அப்படியேயன்றோ சொல்லுவது, ஆகையாலே உமக்கு இது ஸ்வபாவமாய் விட்ட பின்பு இவரையே பற்றியிருக்கிறேனென்ற விது நிலைநிற்கக் கடவதோவென்று சிலர் ஆசேஷிக்க; அவர்களைக் குறித்து நான்

துர்வாஸனையாலே விஷயாந்தரங்களை விரும்புவதாக யத்நித்தேனாகிலும் என்னுடைய வாக்கும் மநஸ்ஸும் அவற்றை விரும்ப இசையாதே யிருந்ததென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் - கொண்டலை மேவித் தொழும் குடியாம் எங்கள் கோக்குடி - என்று அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “நீவிர் தற்போது எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை அனுபவித்து, பக்தியில் திளைத்து நிற்பதன் காரணமாக இவ்விதம் கூறுகிறீர்கள். முன்பு உலக விஷயங்களை நீவிர் பெரிதும் விரும்பியபோது, அவற்றைக் குறித்தும் இது போன்றே அல்லவோ ஈடுபாட்டுடன் உரைத்தீர்? ஆக, இது போன்று அந்தந்த சூழலுக்கு ஏற்ப உரைத்தல் என்பது உமக்கு இயல்பான பின்னர், எம்பெருமானாரை அண்டி இருக்கிறேன் என்று கூறும் இதுவும் நிலையாக நிற்குமோ?”, என்று ஆசேஷபம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களிடம் இவர், “எனது துர்வாசனை காரணமாகவே நான் மற்ற விஷயங்களை விரும்புவதாக, அவற்றின் பின்னே செல்ல முயன்றேன்; ஆனால், எனது வாக்கும் மனமும் அவற்றை விரும்பத் தயாராக இருந்ததில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோக்குலமன்னரை) த்ரேதா யுகத்தில் கார்த்தவீர்யார்ஜுநனென்பா னொரு ராஜா மஹாபல பராக்ரமசாலியாய் ஒருவரும் எதிரின்றிக்கே திரியாநிற்கிற காலத்திலே ஒருநாள் ஜமதக்நி மஹரிஷியினுடைய ஆச்ரமத்திலே சென்று ப்ரஸங்காத் ராஜ்ய கர்வத்தாலே அவனை ஹிம்ஹித்துப்போக; அந்த ரிஷி புத்ரனான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் அச்செய்தியைக் கேட்டு மிகவும் குபிதனாய் தத் சூஷணத்திலே தானே அந்த ராஜாவைக் கொன்றும், பித்ரு வத ஜந்யமான கோபம் சமியாமையாலே “ராஜகுலத்தையெல்லாம் நிசூத்ரமாகப் பண்ணக்கடவோம்” என்று ஸங்கல்பித்து பூமியிலுள்ள ராஜாக்களையெல்லாம் ஸம்ஹரித்து, சிறிது நாள் தபஸ்ஸு பண்ணிக் கொண்டு போந்து, பின்னையும் சூத்ரியகுலம் உத்பந்நமாய்க் கொழுந்து விட்டுப் படர்ந்தவாறே அத்தைக் கண்டு திரியட்டும் முன்பு போலே நிசூத்ரமாகப் பண்ணி, இப்படி இருபத்தொரு தலைமுறை சூத்ரிய ராஜாக்களையெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அவர்களுடைய ரத்தத்தாலே திலதர்ப்பணம் பண்ணினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்படி ரோஷாவிஷ்டனாய் நின்றபோது

வேறொரு குலத்தில் பிறந்தார் ராஜ்யம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் வழிபோகாதே, சூத்திரிய குலமாத்ரத்தையே ஸம்ஹரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (கோக்குல மன்னரை) - த்ரேதாயுகத்தில் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் என்னும் ஒரு அரசன் மிகுந்த வலிமையும் பராக்கரமும் பொருந்தியவனாக, தன்னை எதிர்ப்பவர்கள் யாரும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தான். அவன் ஒருநாள் ஜமதக்னி மஹரிஷியின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று, அவருடன் வாதம் செய்து, தனது அரசபதவி காரணமாக அவரைக் துன்புறுத்திக் கொன்றான். அந்த ரிஷியின் புத்திரனாகிய பரசுராமன் இந்தக் செய்தியைக் கேட்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாக, அந்த நொடியிலேயே தானே சென்று அந்த அரசனைக் கொன்றான். தனது தந்தையைக் கொன்ற கோபம் அடங்காத காரணத்தால், “அரசகுலம் அனைத்தையும் இல்லாமல் ஆக்குவேன்”, என்று உறுதி பூண்டு, பூமியில் உள்ள அரசர்கள் அனைவரையும் அழித்து, பின்னர் சில காலம் தவம் செய்தான். அதன் பின்னர் மீண்டும் சில காலம் கழிந்து சூத்திரிய குலம் உற்பத்தியாகி எங்கும் பரவத் தொடங்கியது. அப்போது முன்பு போன்றே அவற்றை இல்லாமல் செய்தான். இது போன்று இருபத்தொரு தலைமுறை சூத்திரிய அரசர்களை அழித்து, அவர்களுடைய இரத்தம் கொண்டு எள் தர்ப்பணம் செய்தான் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இப்படியாக இருந்த பரசுராமன் மிகுந்த கோபத்துடன் உள்ளபோதிலும், சூத்திரிய குலத்தில் பிறக்காதவர்கள் அரசபதவியில் இருந்தால் அவர்களை ஏதும் செய்யாமல், சூத்திரிய குலத்தை மட்டுமே அழித்ததைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோக்குலமன்னரை) வேறொரு குலத்தில் பிறந்து ஐச்வர்யத்தாலே ராஜகுலத்தை ப்ராபிக்கையன்றிக்கே ஸாசூதாத் சூத்திரிய குலோத்பவரான ராஜாக்களை. (மூவெழுகால்) மூவெழுதரம். “இருபத்தொரு காலரசுகளைக் கட்ட” என்கிறபடியே இருபத்தொரு தலைமுறையென்றபடி. (ஒரு கூர்மழுவால்) ஆவேசாவதாரமான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானுக்கு நிரூபகமா யிருக்கையாலே அத்விதீயமாய் இருபத்தொரு பர்யாயம் சூத்திரியரை ஸம்ஹரிக்கத் தக்கதான கூர்மையையுடைய பரசுவாலே. (போக்கிய தேவனை) விரோதி நிரஸந ப்ரயுக்தமான ஒளஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை யென்றபடி. இப்படிப்பட்ட தொழில்களெல்லாம் அந்த அவதாரத்தில் பண்ணின க்ரீடையாகையாலே ஏவம்

ப்ரகாரமான க்ரீடாயுத்தனை யென்னுதல். (போற்றும்) ஆச்ரயித்திருக்கிற, மங்களாசாஸநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற. போற்றுதல் - புகழ்தல். “விநாசாய ச துஷ்கருதாம்” என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி நிரஸந சீலமாகிற குணத்திலே தோற்று ஏத்தாநின்றார்கள் காணும். மஹாபாரத பாஞ்சராத்ராதிகளாலும், நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களாலும், ப்ரஹ்ம ருத்ராஜ்ஜந வ்யாஸ ககுத்ஸ்த ஜாமதக்ந்யாதிகள் அநுபாஸ்யரென்று பஹுமுகமாகச் சொல்லியிருக்க, எம்பெருமானார் பரசுராமாழ்வனை ஏத்துகிறவிது சேருமோவென்னில்; அந்த அவதாரம் எம்பெருமானுடை அஹங்கார யுக்த ஜீவாவேசமாகையாலே அவனாலே செய்யும் அம்சத்துக்கு எம்பெருமானார் ஈடுபட்டு ஸ்துதித்தாரென்று சொன்னேனித்தனை யொழிய, ததுபாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று சொல்லாமையாலே விரோதமில்லை. “மன்னடங்க மழு வலங்கைக் கொண்ட விராம நம்பீ” என்றும், “வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா” என்றும், மயர்மற மதிநல மருளப்பெற்றவர் அருளிச் செய்ததும் விரோதி நிரஸந ஸ்வபாவத்துக்கு தோற்று. (புனிதன்) பகவந் மங்களாசாஸநத்தாலே பரிசுத்த ஸ்வபாவராய், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களையும், “ஆத்ம ஸாம்யாவஹத்வாத்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வஸாம்யத்தை யுடையரம்படி பண்ணவல்ல பாவந தமர். புனிதன் - சுத்தன். (புநநமெங்குமாக்கிய கீர்த்தி) “இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ் கொண்டு” என்கிறபடியே, இந்த லோகமெங்கும் வ்யாபிக்கும்படி பண்ணின கீர்த்தியையுடையரான.

விளக்கம் - (கோக்குல மன்னரை) - மற்றொரு குலத்தில் பிறந்து, ஐச்வர்யம் காரணமாக அரசகுலத்தை அடைவது அல்லாமல், சஷத்ரிய குலத்திலேயே பிறந்து அரசரானவர்களை. (மூவெழுகால்) - மூன்று ஏழுமுறை, அதாவது இருபத்து ஒன்று. திருவாய்மொழி (6-2-10) - இருபத்தொருகால் அரசு களை கட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப, இருபத்தொரு தலைமுறை என்று கருத்து. (ஒரு கூர்மழுவால்) - பரசுராம அவதாரம் என்பது மிகுந்த ஆவேசம் கொண்டதாகும் என்று நிரூபிக்கும் விதத்தில், இவனைப் போன்று இரண்டாவதாக யாரும் இல்லை என்று கூறும்படியாக, இருபத்தொரு தடவைகள் சஷத்ரியர்களை அழிப்பதற்கு ஏற்றதான கூர்மை மிகுந்த கோடாலியால். (போக்கிய தேவனை) - விரோதிகளை அழிப்பதற்கு ஏற்றதான தேஜஸ்ஸை உடைய ஸர்வேச்வரனை என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட செயல்கள்

அனைத்தும் அந்தப் பரசுராம அவதாரத்தில் செய்த லீலைகள் என்பதால், அந்தச் செயல்கள் வெளிப்படும்படியான ஸர்வேச்வரனை. (போற்றும்) - அண்டி நிற்கிற, புகழ்ந்தபடி உள்ள. கீதை (4-8) - விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழித்தல் என்ற குணத்தில் மயங்கிப்போய் நின்றனர். மஹாபாரதம், பாஞ்சராத்திரம், நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் போன்ற பலரும் நான்முகன், ருத்ரன், அர்ஜுனன், வ்யாஸர், ககுத்ஸ்தன், ஜமதக்னி போன்றவர்கள் வழிபடத்தக்கவர்கள் என்று பலவிதங்களில் கூறியுள்ளபோது, எம்பெருமானார் பரசுராமனைப் புகழ்வது சரியோ என்று கேட்கலாம். இதற்குச் சமாதானம் அருளிச் செய்கிறார். பரசுராம அவதாரம் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய அஹங்காரத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற ஜீவாத்மாவிடமிருள் புகுந்த நிலை என்பதால், அவனால் கைக்கொள்ளப்பட்ட அந்த அம்சத்தில் எம்பெருமானார் ஈடுபட்டு, அந்த அவதாரத்தை துதித்தார் என்று கூறினேன் அல்லாமல், அதனை உபாஸனை செய்கிறார் என்று கூறவில்லை; ஆகவே எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-6) - மன்னடங்க மழு வலங்கைக் கொண்ட விராம நம்பீ - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-3-1) - வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா - என்றும் பலவிதமாக மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தமையும் அவனுடைய "அடியார்களின் விரோதிகளை விலக்குதல்" என்ற தன்மைக்குத் தோற்றுப் போனதால் ஆகும். (புனிதன்) - ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் போற்றியபடி உள்ளதன் காரணமாகத் தூய்மையான தன்மை உள்ளவராக, தன்னை அண்டுபவர்களையும், ந்யாஸ விம்சதி (2) - ஆத்ம ஸாம்ய அவஹத்வாத் - தன்னை ஒத்த நிலையை ஆத்மாவுக்கு - என்று கூறப்படுவதான தனக்கு நிகரான நிலையை அடையும்படிச் செய்யவல்லவராக உள்ள தூய்மையானவர். (புவநம் எங்கும் ஆக்கிய) - இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த லோகம் முழுவதும் பரவி நிற்கும்படியான கீர்த்தி நிரம்பியவராகிய.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாரை. (அடைந்தபின்) ஆச்ரயித்த பின்பு. இங்கே, "அடைந்ததற் பின்" என்றும் பாடம் சொல்லுவார்கள்; ஆகிலும் அர்த்த பேதமில்லை. (இனி மற்றொன்றை) மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறொரு விஷயத்தை. (என் வாக்குரையாது என் மநம் நினையாது) முற்காலமெல்லாம்

அஸ்த்ய பாசஷணத்தையும் அஸத் கீர்த்தந்தையும் பண்ணிக் கொண்டு போந்தவென்னுடைய வாக்கானது, எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த பின்பு அவருடைய திவ்யகுணங்களையே கீர்த்தியா நிற்குமித்தனை யொழிய வேறொன்றைக் கீர்த்திக்கமாட்டாது. முற்காலமெல்லாம் பாபசிந்தையைத்தானே பண்ணிக்கொண்டு போந்த என் மநஸ்ஸானது அவரை ஆசிரயித்த பின்பு அவருடைய திவ்யகுணங்களிலே யீடுபட்டு, ஸர்வதா அவை தன்னை மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் மித்தனை யொழிய வேறொன்றை ஸ்மரிக்கமாட்டாதென்று அருளிச்செய்தாராய்த்து. “த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாசர்யண சாலிந:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை. (அடைந்த பின்) - அண்டி நின்ற பின்னர். இங்கு “அடைந்ததன் பின்” என்றும் சிலர் படிப்பார்கள். இரண்டிற்கும் பொருளில் வேறுபாடு இல்லை. (இனி மற்றொன்றை) - இனி உள்ள காலம் முழுவதிலும் இது அல்லாமல் வேறு விஷயத்தினை. (என் வாக்கு உரையாது என் மனம் நினையாது) - முன்பு, உண்மைக்குப் புறம்பானவற்றைக் கூறியபடியும், பொருளாகவே மதிக்கத்தகாத பலவற்றையும் பொருள் என்று உரைத்தபடியும் எனது காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்போது எம்பெருமானாரை அண்டிய பின்னர், அவருடைய திவ்யமான திருக்கல்யாண குணங்களை மட்டுமே புகழ்ந்தபடி இருப்பேன் அல்லாமல், வேறு எதனையும் புகழ மாட்டேன். முன்பு பாபங்கள் நிறைந்த சிந்தனைகளால் மட்டுமே நிரப்பப்பட்ட எனது மனம், எம்பெருமானாரை அண்டிய பின்னர், அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டு, எப்போதும் அவற்றையே எண்ணியபடி இருக்கும் அல்லாமல், மற்ற எதனையும் எண்ணாது என்று அருளிச்செய்கிறார். த்ருணீ க்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாசர்யண சாலிந: - எம்பெருமானாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலான பட்டங்களைக் கூட அற்பமாகவே எண்ணுவர் - என்று கூறியது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்